På disse sidene i Tidsskriftet – legelivet – finner du stoff om legers liv. Her er det presentasjon av arbeidsssteder, nyhetssaker, nye doktorgrader, nye spesialister, nyansettelser, prisutdelinger og minneord. Alt samlet på ett sted – så du kan følge enda bedre med.

Ane-Kristine
Finbråten. Foto:
foto.samfundet.no

Ane-Kristine Finbråten (f. 1986) er stipendiat ved Institutt for laboratoriemedisin, barne- og kvinnesykdommer, Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet.

«Forskning gir hver dag
nye spørsmål
uten åpenbare svar»

Fra forsker til kliniker

Jeg har alltid vært ivrig etter å finne ut hvordan ting fungerer, noe som gjorde at da jeg var barn, var det få leker som overlevde min nysgjerrighet. Mitt liv som forsker startet da jeg ble tatt opp på forskerlinjen på medisinstudiet ved Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet i 2008. Det er en integrert forskerutdanning som gjør at du bruker ett år mer på studiene, men får en halv doktorgrad (minst) på kjøpet. Initiativet bak forskerlinjen var blant annet nedgangen i antall leger som tok doktorgrad innenfor de fleste medisinske fagfelt, og jeg vil påstå at denne ordningen er en suksesshistorie for rekrutteringen. Jeg, og flere fra forskerlinjen, begynte rett på doktorgrad etter å ha fullført medisinstudiet.

Jeg føler meg privilegert. Forskning gir hver dag nye spørsmål uten åpenbare svar. Det beste er at det er greit ikke å kunne svare på alt øyeblikkelig. Man kan ta seg den tiden som trengs. Sjarmen ligger i å finne ut av problemstillinger etter mye arbeid og dyp fokusering, og da føles det som om man får en lyspære som tennes over hodet.

En ny hverdag venter meg etter somme-

ren. Da begynner jeg i turnus og går fra hverdagen som forsker til kliniker. Fra et liv som er veldig fleksibelt og stort sett går i rolig tempo ser jeg for meg fullstendig kaos, noe som skjer rundt hvert hjørne, telefon som ringer, calling som piper og jobb til alle døgnets tider. Litt som å reise fra Bardufoss til Bangkok.

Min hverdag i skrivende stund består av meg og en datamaskin. Den maser aldri på meg, ringer meg aldri og krever aldri at jeg leverer et utkast nå. Å ta doktorgrad er for meg i stor grad en kamp med meg selv. Det er en kamp med spørsmålene «Hvor skal jeg begynne?» og «Når er det godt nok?» hver eneste dag. Og jeg blir ikke overrasket om det er de samme spørsmålene jeg vil kjenne på i den kliniske hverdagen også.

Jeg vil alltid ha lyst til å bidra med ny kunnskap. Etter min skala tror jeg ikke at man trenger å velge mellom å være kliniker eller forsker for å lykkes. En god kombinasjon tror jeg blir den beste løsningen for meg resten av mitt yrkesaktive liv.

Så får vi se til høsten om hypotesen holder mål.